

HỒI 24

LỰC CHIẾN NGỌC ĐIỆN TIÊU THANH PHÙ

Mãnh Như Bình thấy kiếm mà đôi phương sử dụng không phải tầm thường, nhưng muốn lợi dụng lợi thế từ trên đánh xuống nên vận đủ kinh lực nhằm kiếm đôi phương chém xuống.

Choang! một tiếng, kiếm quang bắn tung tóe, cả hai đồng cảm thấy cánh tay tê tái, Mãnh Như Bình tà tà rơi xéo ra ngoài tám thước, Triển Bạch vẫn đứng yên bất động.

Cả hai không hẹn mà cùng nhìn lại kiếm của mình.

Vô Tình bích kiếm vẫn trong như ngọc, kiếm của Mãnh Như Bình vẫn xanh đen như mực, không chút suy suyển.

Lúc này hai người đã biết kiếm của song phương đều là bảo kiếm nên không còn để tâm tới việc chặt đứt kiếm của đôi phương nữa, chỉ giờ hết tuyệt học để đả thương đôi phương.

Chỉ thấy kiếm Triển Bạch như chiếc cầu vồng luôn tỏa bích quang kiếm Mãnh Như Bình như con Ô Long hí thủy, chỉ nhìn thấy hai đạo kiếm quang quán quít nhau chớ không nhìn thấy bóng dáng ba người. Cả hai đồng xuất chiêu như điện, mới đó mà đã trao đổi hơn bốn mươi hiệp.

Công Tôn Sở một tay vuốt vuốt hàm râu dưới cằm, tay chống nạnh chăm chăm nhìn vào trường đấu, thỉnh thoảng lại lên tiếng bình phẩm:

- Hảo tiểu tử! Chiêu "Kim Châm Định Hải" này thi triển khá lắm đầy đủ lực đạo!

Hoặc như:

- Đáng tiếc! Chiêu "Lang Lý Trảm Giao" của Tiêu Thanh phù vì kém lực đạo nên không đủ sức đả thương đôi phương.

Thiết Dực Phi bằng thì sắc diện âm trầm, tuy cũng để hết tâm trí vào trường đấu nhưng đôi môi mím chặt chẳng nói chẳng rằng.

Kim Thái Phụng biết võ công của Mãnh Như Bình do thân phụ chân truyền nên thêm lo cho Triển Bạch, hoa dung lúc mừng lúc hãi song thủ nắm chặt đến nổi mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

Bọn người hầu tứ phía cũng mở to mắt nhìn, chúng tuy đã được mục kích không ít lần cao thủ giao đấu nhưng không lần nào có được tính chất kịch liệt như lần này.

Còn hai người đang giao đấu thì càng lúc càng đến gần điểm sinh tử. Kiếm chiêu của Mãnh Như Bình tinh diệu, thân pháp lại lạ lùng kiếm chiêu như hành

vân lưu thủy chứng tỏ một căn cơ võ công rất cao thâm, lại mang lòng đố kỵ với Triển Bạch nên chiêu nào chiêu nấy đều nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương.

Triển Bạch tuy không có được kiếm chiêu ảo diệu, nhưng bù lại nội công hùng hậu, xuất chiêu nào cũng quang minh chính đại lại bao hàm sự hợp nhất giữa thân kiếm, ý, nhãn... chứng tỏ một phong thái bất phàm.

Mãnh Như Bình càng đấu càng kinh hãi, chỉ thấy đối phương sử dụng pho kiếm pháp tầm thường là Tam Tài kiếm, thỉnh thoảng lại pha tạp một vài chiêu kỳ ảo, nhưng cũng không đáng gọi là tuyệt chiêu. Bản thân mình lại sở trường về kiếm vậy mà đấu lâu như vậy vẫn không chiếm được thượng phong. Cứ mỗi lần thi triển một đại sát chiêu thì đối phương bình tĩnh dùng một chiêu thức tầm thường để hóa giải.

Hai người trao đổi có gần trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Mãnh Như Bình đã không còn nhẫn nại được nữa, vừa khéo Triển Bạch thi triển một chiêu "Lập tòa vũ trụ" nhằm đỉnh đầu hấn quét tới. Mãnh Như Bình rùn người xuống tránh chiêu đồng thời phản công bằng một chiêu "Thủy Trung Tróc Nguyệt" quét vào hạ bàn đối phương.

Triển Bạch điềm chân thân hình bốc lên cao ba thước, hoàn thủ một chiêu "Hàn Tinh Trung Nguyệt" nhằm Hoa Cái huyết đối phương công xuống.

Lẽ ra với chiêu này Mãnh Như Bình nên dùng chiêu "Hồi Phong phát liễu" hoặc là "Du Phong hí nhị" để hóa giải thế công của đối phương. Nhưng vì nóng lòng thủ thắng hấn đã liều mạng áp người tới, hoành kiếm thi triển một chiêu "Vạn hoa hiển phật" chém mạnh vào ngực Triển Bạch.

Cách đánh này là liễu lĩnh, vì nếu đối phương võ công cao một chút có thể lảng không hoán bộ, thân hình nhích lên cao một chút không cần đổi thế thì đã có thể vừa tránh được chiêu "Vạn hoa hiển phật" mà Hoa Cái huyết cũng bị đối phương kích trúng.

Nhưng vì giao đấu gần trăm hiệp thấy thân pháp Triển Bạch chậm chạp nên Mãnh Như Bình đoán chắc đối phương không thể lảng không hoán bộ nên liều một phen hòng thủ thắng.

Trên thực tế Triển Bạch hoàn toàn có được khả năng lảng không hoán bộ, nhưng vì võ công chàng do đã đả thông huyền quan sanh tử thăng tiến quá nhanh nên ngay cả bản thân chàng cũng không biết là tiềm lực của mình lớn đến mức nào. Lại nữa kinh nghiệm giao đấu của chàng không nhiều. Vốn cứ nghĩ đối phương sẽ tránh đỡ thế công của mình nhưng không ngờ đối phương lại xông tới như vậy.

Người thường thì không nhìn thấy sự hung hiểm của tình hình trong đấu trường, nhưng dưới mắt Song Thiết Vệ và Kim Thái Phụng thì vừa nhìn đã thấy rõ. Cả ba người đồng kinh hãi kêu lên một tiếng...

Choang? một tiếng chấn động không gian, kiếm Mãnh Như Bình vượt khỏi tay văng ra xa rơi xoảng xuống đất, trong khi đó kiếm trong tay Triển Bạch đã chĩa ngay yết hầu của gã rồi.

Mãnh Như Bình nhận định làm đối phương mạo hiểm một lần đã bị hại, gương mặt tuấn mỹ của gã biến dạng đến khó coi.

Triển Bạch cũng không ngờ rằng mình lại có thực hành động tùy theo ý nghĩ như vậy. Kiếm chỉ ngay yết hầu của đối phương mà chàng vẫn còn ngo ngoàng...

Công Tôn Sở phá lên cười ha hả lướt đến giữa hai người, nói:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi đã thắng một cách quang minh lỗi lạc, nhưng ở đây chúng ta chỉ tỉ võ, hai bên chẳng có thâm cừ đại oán gì, ngươi thu kiếm về đi.

Triển Bạch vốn đã không muốn giết kẻ không còn sức phản kháng, lại nữa chàng hiện vẫn là khách của kim phủ nên không tiện hạ sát thủ. Lại nữa lời nói của Công Tôn Sở hàm chứa một uy lực kinh người, nên nghe lão nói xong chàng vội cho kiếm vào vỏ rồi lại nói:

- Xin tuân lời lão tiên bối!

Quay sang Mãnh Như Bình lạnh lùng tiếp:

- Chỉ cần ngươi hiểu được, từ nay không nên xem nhẹ người khác như vậy là được rồi.

Mãnh Như Bình bỗng quát lớn:

- Xú tiểu tử! Chớ cuồng ngạo.

Vừa quát vừa vung tay một chùm ánh sáng xanh như điện kích về phía Triển Bạch.

Thì ra gã bị bại dưới tay Triển Bạch vừa xấu hổ vừa tức giận nên đã dùng "Thanh phù tiêu" dùng thủ pháp Mãn hoa thiên vũ tấn công Triển Bạch.

Kim Thái Phụng kêu thét lên:

- Ngươi dám!...

Đồng thời Công Tôn Sở cũng quát:

- Như Bình!

Vừa quát lão vừa vung chưởng một luồng kinh lực cuốn ra quét về phía chùm ánh sáng xanh.

Nhưng Thanh Phù Tiêu được đặc chế để phá nội kình nên dù Công Tôn Sở đứng gần, ở trong một tư thế thuận tiện và nội lực có hùng hậu nhưng vẫn không sao giải phá được hết ám khí, vẫn có mấy mũi vượt qua chưởng lực lão bay tiếp về phía Triển Bạch.

Keng! Keng! Keng!

Ba tiếng va chạm thanh tao, ba đốm lửa lóe lên, thì ra Kim Thái Phụng đã thủ sẵn ba mũi Thanh phù tiêu phòng hi cấp bách mà ra tay giải cứu cho hai người. Thấy chưởng lực của Công Tôn Sở không phá hết được thanh phù tiêu, vội phóng ra đánh dạt được ba mũi Thanh Phù tiêu của Mãnh Như Bình. Tuy nhiên vẫn còn bốn mũi tiêu bay về phía Triển Bạch, hai mũi nhắm hai vai và hai mũi là là mặt đất bay về phía chân chàng.

Sự việc diễn tiến quá nhanh, Triển Bạch đã tung người tránh né nhưng đầu vai trái đã nghe lạnh toát, mũi tiêu cắm sâu vào thịt, máu tuôn ra ướt cả áo.

Triển Bạch nghe một luồng khí lạnh từ đầu vai lan tỏa ra ngoài, biết là ám khí có độc vội vận công bế huyệt, xong dùng tay phải kẹp phi tiêu giật ra.

Kim Thái Phụng vội lấy một hoàn thuốc chạy tới bên Triển Bạch:

- Thuốc giải đây! Uống ngay vào đi...

Triển Bạch kẹp mũi phi tiêu hình thù như đồng tiền cổ trong tay, sắc mặt hiện lên một làn sát khí ghê người, Kim Thái Phụng rùng mình, run giọng:

- Triển thiếu hiệp! Chờ đại ca về sẽ xử tội hần...

Kim Thái Phụng vội xé vai áo lấy hoàn thuốc nhét vào chỗ vết thương cho Triển Bạch. Nhưng thần trí Triển Bạch như phiêu diêu tận đâu đâu, sắc diện chàng vừa phần nộ vừa bi thương, hai hàng lệ chảy dài trên má; có điều không ai hiểu được lòng chàng lúc này.

Mãnh Như Bình thấy Kim Thái Phụng quan tâm đến Triển Bạch như vậy hừ lạnh một tiếng lại thò tay vào túi phi tiêu.

Công Tôn Sở quát lớn:

- Như Bình! Người có phải là con người nữa không? Chẳng lẽ còn chờ ta ra tay mới chịu thôi?

Tất cả những việc xảy ra lúc đó Triển Bạch hoàn toàn không hay không biết tâm trí chàng trở về với hình ảnh phụ thân, thân thể đầy máu, và đồng tiền Thanh Phù Tiêu này cũng chính là một trong những ám khí ám kích phụ thân chàng.

Lại nghĩ Giang Nam thất hiệp kết nghĩa huynh đệ, nếu không xảy ra thảm họa này thì hiện giờ chàng cũng đường hoàng ngang nhiên như võ lâm Tứ công tử vậy.

Càng nghĩ càng căm hận, chỉ mong sao gặp ngay Thanh phù thần để quyết sống mái với lão rồi mặc ra sao thì ra. Nhưng chàng ở đây đã mấy ngày vẫn không thấy mặt mũi lão đâu, chỉ còn cách giết chết ái đồ lão thì sợ gì mà lão không ra mặt?

Nghĩ tới đây chàng nhìn lại thì thấy Mãnh Như Đình đã nhặt kiếm lên vừa định bỏ đi, liền quát lớn:

- Đứng lại!

Mãnh Như Bình quay lại cười lạnh:

- Hừ! Ngươi tưởng với mấy chiêu kiếm què quặt đó mà ngươi thắng nổi thiếu thái gia sao? Nếu không nể mặt Công Tôn tiên bối thì ngươi đã sớm đi châu Diêm Vương rồi!

Triển Bạch rút kiếm:

- Nếu vậy thì rút kiếm ra để phân định thắng phụ tồn vong.

- Hừ! Ai sợ ngươi?

Kim Thái Phụng níu chặt tay Triển Bạch:

- Triển thiếu hiệp! Ngươi đã thọ thương. đừng để tâm đến hạng vô sỉ như hần!

Công Tôn Sở cũng khoát tay nói:

- Thôi bỏ qua đi! Đây đâu phải là cừu sát mà đến nỗi phải thấy máu mới cam lòng.

Triển Bạch vung tay đẩy Kim Thái Phụng ra, vung kiếm gần giọng:

- Ngày hôm nay không ai ngăn cản được, nếu ta không chết thì ngươi chết!

Mãnh Như Bình cười lạnh:

- Hay lắm! Thiếu thái gia liều mạng với ngươi!

Dứt lời tung người nhảy tới một chiêu "Xích Hồng quán nhật" đâm thẳng vào mặt Triển Bạch.

Triển Bạch biết rõ đối phương nội công không thâm hậu bằng mình, chỉ được vào kiếm chiêu tinh ảo mới đấu bình thủ với chàng, thấy đối phương xông tới vội múa kiếm, một chiêu "Phạm triều nam hải" nhằm đối phương trong không trung kích tới.

Kiểu đánh lưỡng bại câu thương này khiến Thiết Bối Đà Long, Kim Thái Phụng cả Thiết Dục Phi Bằng từ đầu đến giờ âm trầm quan chiến cũng không khỏi kêu lên kinh hãi.

Tiếng hô vừa phát ra đã nghe "choang!" một tiếng, tóe lửa rợp trời, song phương tách ra. Mãnh Như Bình cảm thấy tê tái nửa người, hổ khẩu nóng rát, rơi xuống đất xong phải thối lui ba, bốn bước mới đứng vững được.

Triển Bạch vẫn điềm tĩnh như không, điểm chân một cái xông tới, ra chiêu liên miên bất tuyệt, khiến Mãnh Như Bình phải luống cuống chống đỡ không còn sức để phản công nữa.

Tuy nhiên Mãnh Như Bình thân pháp nhanh nhẹn, kiếm chiêu tinh kỳ nên liên tiếp thối lui mấy trượng mà Triển Bạch vẫn không đả thương được đối phương.

Mãnh Như Bình đã lùi đến lan can cuối vườn hoa, Triển Bạch quét ngang một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" ngang ngực đối phương. Mãnh Như Bình lộn người sau lan can, Triển Bạch dụng lực quá mạnh, thu thế không kịp mấy chục bông hoa quý bày trên lan can bị quét trúng văng xuống đất vỡ tan tành.

Nhờ tình thế này mà Mãnh Như Bình lấy lại được thế, từ sau lan can nhảy ra phản công liên tiếp mười mấy chiêu, bức Triển Bạch thối lui liên tiếp.

Chờ khi Triển Bạch lấy lại được thế phản công thì Mãnh Như Bình lại thối lui.

Kiểu giao đấu như vậy quả là hiếm gặp trong võ lâm, khiến cả Kim phủ Song Thiết Vệ cùng Kim Thái Phụng đồng kinh ngạc nhìn hai người như điên cuồng xông vào nhau.

Hai người đang giao đấu một thì nhờ vào thân pháp và kiếm chiêu tinh ảo, người thì dựa vào nội lực hùng hậu để thủ thắng. Kiếm khí tới đâu hoa cỏ tả tơi tới đó, chỉ trong một thoáng cả một đình viện hoa cỏ tốt tươi đã bị kiếm phong làm tan nát hết.

Thoáng cái hai bên đã lại đấu gần trăm hiệp, vẫn bất phân thắng phụ.

Song Thiết Vệ quan đấu đến xuâ' l thần, quên mất trách nhiệm của hai người là giữ trật tự trị an trong Kim phủ. Thiết Bối Đà Long chốc chốc lại vỗ tay khen ngợi, trên gương mặt âm trầm của Thiết Dực Phi Bằng cũng lộ vẻ phấn chấn, song mục thỉnh thoảng lóe lên những tia thần quang sáng rực.

Trận chiến càng kéo dài, Mãnh Như Bình càng tỏ ra mệt nhọc, trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Ngược lại Triển Bạch càng đấu càng hăng, mặc cho vết thương nơi đầu vai trái không ngừng ra máu. Thế công của Triển Bạch càng lúc càng mạnh. Vô tình bích kiếm tới đâu như cuồng phong vũ bão nổi dậy tới đó. Bích quang rợp trời cứ tuôn xối xả lên người Mãnh Như Bình.

Bích Quang đó bao vây Mãnh Như Bình vào giữa, bốn bề đâu đâu cũng thấy kiếm ảnh, kiếm khí lạnh toát lượn lờ xung quanh, áp lực mỗi lúc một lớn.

Mãnh Như Bình kinh hãi biết đấu thêm chỉ chuốc lấy nhục vào thân, nhưng trận đấu này hẳn không thể bại, bại là mất tất cả, danh dự, mỹ nhân và chưa biết chừng cả sinh mạng nữa. Hạ quyết tâm xong hẳn thò tay vào túi ám khí.

Kim Thái Phụng lúc này không còn kêu lên nữa, bởi Triển Bạch đã chiếm thượng phong, hơn nữa nàng đã nhận ra lần này chàng sẽ không hạ thủ lưu tình như lần trước nữa. Mà trong thâm tâm nàng không muốn bất kỳ ai phải đổ máu cả. Nhưng nàng vốn là người thông tuệ ứng xử lại nhanh nhẹn, chợt nhớ tới Song Thiết Vệ, vội kêu lên:

- Ba nhị thúc! Mau ra tay ngăn cản hai người nếu không...

Khi nhìn thấy sắc diện Ba Thiên Hách đang chuyên chú vào trận đấu mà chẳng thèm nghe lời kêu cứu của nàng, nên im bật không nói nữa, lại quay sang Công Tôn Sở:

- Công Tôn đại thúc, đừng để hai người đánh nhau nữa.

Công Tôn Sở cười ha hả:

- Người yên tâm...

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm, bích quang lóe lên cũng là lúc máu bắn tung tóe. Mãnh Như Bình lão đảo lúi lại cánh tay trái của gã đã bị chém đứt sát người!

Đám gia nhân đồng loạt kêu lên một tiếng kinh hãi... thì ra trong lúc Kim Thái Phụng cầu Công Tôn Sở ra tay can ngăn hai người thì Triển Bạch cũng thấy Mãnh Như Bình thò tay vào túi định lấy Thanh Phù Tiêu, chàng lập tức liên tiếp công mạnh mấy chiêu, và "Thái Tuyền tà phiêu" một tuyệt chiêu trong Truy Phong kiếm đã khiến Mãnh Như Bình phải rơi một cánh tay!

Nói cũng trùng hợp, nếu trong lúc đó Công Tôn Sở không bị phân tâm vì lời thỉnh cầu của Kim Thái Phụng thì lão đã kịp ra tay hòa giải rồi. Ba Thiên Hách tuy nhìn thấy rõ ràng nhưng lão không tay can thiệp. Bởi lão cho rằng song phương giao đấu một bên bị sát thương là điều tự nhiên, chỉ nên trách mình học nghệ không tinh không thể oán kẻ bàng quan được. Thậm chí ái đồ hay ái tử lão lâm trận lão cũng chẳng can thiệp có như vậy mới thú?

Công Tôn Sở thì không như vậy, lão là người quang minh chính trực, thấy họa lớn không thể không ngăn.

Chỉ nghe lão quát một tiếng, tung người vào giữa hai đấu thủ, một chưởng đẩy về phía Triển Bạch, thân hình đứng chắn trước mặt Mãnh Như Bình.

Triển Bạch nhìn thấy chưởng kinh của lão quá uy mãnh, không dám xem thường vội tung người ra ngoài tránh né.

Trong khi Công Tôn Sở lo băng bó vết thương cho Mãnh Như Bình thì Ba Thiên Hách đã lạnh lùng bước tới:

- Tiểu tử, ngươi cũng tự chặt một cánh tay đi để lão phu khỏi động thủ.

Triển Bạch nhướng mày chưa kịp đáp lời thì đã nghe Công Tôn Sở cười lớn:

- Ba lão nhị, việc của bọn hậu bối để chúng tự giải quyết, nếu không ta với ngươi sẽ mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ đó!

Mãnh Như Bình cảm phần nghiêng răng:

- Triển Bạch! Mọi thù này ta sẽ không bao giờ quên!

Triển Bạch cười nhạt:

- Lúc nào tạ hạ cung sẵn sàng!

Ba Thiên Hách thấy Công Tôn Sở cũng có lý nên thôi không gây sự nữa.

Kim Thái Phụng hoa dung thất sắc, không biết nói gì làm gì cho phải.

Triển Bạch nhìn Công Tôn Sở:

- Nếu Công Tôn tiền bối không còn gì dặn dò thêm, vãn bối xin cáo từ.
- Người không chờ đến mai công tử về rồi hẵng đi!
- Vãn bối có việc gấp bên người không thể chờ thêm, xin lượng thứ! Đa tạ lão tiền bối.

Dứt lời tra kiếm vào vỏ quay người bỏ đi.

- Triển thiếu hiệp!

Kim Thái Phụng gọi với theo định nói gì lại thôi.

Triển Bạch không quay lại, vẫn thong thả bước đi. Ra khỏi Kim phủ chàng không dừng lại nghỉ mà nhắm hướng Thập Nhị động thẳng tiến.

Trăng non chênh chênh trên sông, trong ánh trăng mờ Yên Tử Cơ sừng sững như con yến khổng lồ vươn cổ chực phóng vào không trung.

Gió đêm diu diu xóa tan cái nóng bức ban ngày, nhìn ánh đèn lấp lánh giữa rừng, Triển Bạch bất giác thở dài. Trong lòng chàng lúc này vui buồn lẫn lộn, chân bước đều trên bờ sông mà lòng nghĩ ngợi tận đâu đâu.

Chàng vui vì đã có thể đánh bại đệ tử đích truyền của Thanh Phù Thần Kim Cửu, buồn vì võ công của Kim phủ Song Thiết Vệ quá cao, đó là chưa kể những cao thủ khác, với sức lực của một mình chàng muốn báo phụ cừu tưởng không có gì khó hơn.

Lại nữa hình ảnh Kim Thái Phụng cứ chập chờn trong tâm não, vẻ mỹ miều thâm tình của nàng cứ khiến Triển Bạch như cảm thấy êm dịu ngọt ngào lại cảm thấy khôn não đắng cay.

Bước chân đưa chàng lên núi, bởi không biết đích xác Thần La thiết đảm ở nơi nào nên chỉ còn cách đi lần lượt từng động một. Qua ba động đầu, ngoài vài con dơi bị kinh động bay loạn xạ, còn thì chẳng thấy gì khác.

Triển Bạch không dám nản lòng, bởi đây được coi là hi vọng duy nhất để chàng báo cừu, nếu bỏ qua thì kể như hết.

Tiến sâu vào trong vùng núi, vừa vượt qua một ngọn núi nhỏ chàng nghe tiếng nữ nhân thanh tao cất lên:

- Lần này không tính, làm lại!

Lại nghe một giọng nói già nua - Tiểu a đầu này nhiều chuyện quá không làm nữa Một giọng nói già nua khác:

- Đừng giả bộ! Nếu ngươi không làm lại được thì chịu thua đi - Hừ, tức cười! Đừng thấy ta không có chân mà tưởng làm khó được Lại nghe tiếng áo quần động gió phân phật.

Triển Bạch nghe giọng nói của hai già một trẻ chừng như rất quen thuộc, có điều nhất thời chàng không nhận ra ai mà thôi.

Nghĩ đến đây lòng hiếu kỳ nổi lên, vội hướng về phía ấy tiến tới, trước mặt chàng bỗng hiện ra khoảng đất trống, chàng tìm thể ẩn thân áp sát thì thấy trên một trảng đá lớn bằng phẳng có một bạch y thiếu nữ và một lão nhân gầy gò râu tóc bạc phơ đang đứng nhìn một lão nhân khác hai chân bị cụt đến háng đang dùng tay thay chân "nhảy nhót".

Khoảng cách tuy có tới mấy trượng nhưng Triển Bạch đã nhận ra lão quái nhân tàn phế này chính là người đã khiến cho Giang Nam nhị kỳ thất kinh bỏ chạy. Còn bạch y thiếu nữ chính là Triển Uyển Nhi, riêng lão nhân còn lại chàng trông đáng hơi quen nhưng không nhận ra là ai.

Đoạn cước lão nhân dùng hai tay nhảy nhót một hồi rồi với tay lấy cặp nặng bật người dậy, đắc ý cười nói:

- Sao? Lão phu vẫn cứ làm được như thường phải không?

Uyển Nhi thờ dãi nói:

- Tiểu nữ thấy công lực của nhị vị không ai hơn ai kém, thôi đừng thi thố nữa.

Lão nhân gầy kêu lên:

- Cái gì mà không ai hơn ai kém? Lão phu nhất định phải phân cao thấp mới được.

Lão quái nhân tàn phế gật đầu phụ họa:

- Phải! Hai ta đã đấu ba ngày ba đêm nay rồi, dù phải bỏ thêm ba ngày ba đêm nữa cũng phải phân cao hạ mới xong?

Uyển Nhi lắc đầu:

- Quyên, chưởng, binh khí, ám khí, nội công, thân pháp, bộ pháp đều đã đấu hết rồi, còn gì để mà thi nữa? Tiểu nữ thấy nhị vị hòa nhau là được rồi Lão nhân gầy lắc đầu:

- Không được! Không được!

Bỗng mắt lão sáng lên:

- Có một người nấp ở ngoài kia đang xem trộm.

Lão quái phế nhân cười lớn:

- Ta cũng đã phát hiện ra từ nãy giờ rồi.

Triển Bạch điếng hồn định đứng dậy đi ra, bỗng nghe lão nhân cao gầy lên tiếng:

- Người khoan hãy đi ra.

Triển Bạch càng kinh hãi hơn, chàng chưa cử động chỉ mới có ý định thôi mà đối phương đã biết, không biết đối phương có pháp thuật gì hay không?